

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vajnara a soudkyň JUDr. Lucie Bičákové a JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph. D. ve věci

žalobkyně: **JUDr. N. R., LL. M.**
sídlem xxx
zastoupená advokátkou JUDr. PhDr. Karolinou Spozdilovou, Ph. D.
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **ČESKÁ TELEVIZE**, IČO 00027383
sídlem Na Hřebenech II 1132/4, 147 00 Praha 4 - Podolí

o žalobě na ochranu osobnosti

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 17. března 2025,
č. j. 30 C 118/2022-390

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výrocích I, II, III a IV **potvrzuje**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 900 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu na zdržení se dalšího šíření zpráv, ze kterých plynou nepravdivá tvrzení, tak jak jsou uvedena ve výroku I, výrokem II zamítl nároky na omluvu za zveřejnění nepravdivých skutkových tvrzení, ve výroku vyjmenovaných, uvedených v reportážích ze dne xxx s názvem „xxx“, ze dne xxx s názvem „xxx“ a ze dne xxx s názvem „xxx“, včetně dovětek, jejichž uveřejnění se žalobkyně též domáhala. Výrokem III pak zamítl požadavek

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

na zaplacení zadostiučinění ve výši 1 000 000 Kč. Výrokem IV uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 9 000 Kč a výrokem V rozhodl o vrácení zálohy ve výši 3 000 Kč.

2. Takto rozhodl o žalobě na ochranu osobnosti, kdy žalobkyně tvrdila, že dehonestující nepravdivá tvrzení zasáhla závažně do jejích osobnostních práv.
3. Žalovaná naopak tvrdila, že reportáže odpovídaly pravdě, vycházely z pravdivých podkladů a byly opřeny o konkrétní pravdivé skutečnosti. V uvedených reportážích byl dán prostor všem zúčastněným stranám a divák si na věc mohl sám utvořit názor.
4. Soud I. stupně vycházel ze skutkových zjištění, která popsal v bodech 4 až 44 napadeného rozsudku. Odvolací soud pro stručnost z jeho zjištění vychází a odkazuje na ně jen s výhradou zjištění učiněných z odposlechnů, resp. nahrávek, pro jejichž použití v předmětném civilním řízení odvolací soud neshledává předpoklady, jak bude dále ještě rozvedeno.
5. Po právní stránce soud I. stupně odkázal na čl. 11 odst. 1 (správně čl. 17 odst. 1) zákona č. 2/1993 Sb., o vyhlášení LISTINY ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD jako součásti ústavního pořádku České republiky (dále jen „LZPS“) a § 81 odst. 1, odst. 2 a § 89 zákona č. 82/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“).
6. V poměrech posuzované věci uzavřel, že Česká televize při odvysílání tří předmětných reportáží vycházela z několika ověřených zdrojů, kterými byly jednak osoby T. H., R. K., listiny a vyjádření Policie České republiky i nahrávky. Jednotlivé reportáže poté hodnotil následovně: První reportáž byla věnována informacím ohledně T. H. a útoku na jeho osobu i jeho rodinu, kdy redaktor J. H. informuje, že policie začala xxx T. H. i jeho rodinu chránit. Je vyšetřováno, kdo za vyhrožováním stojí a že podle H. jde o lidi kolem jeho bývalé právničky, se kterou má spory o majetek. K tomu byl dán prostor žalobkyni, aby se vyjádřila, a ta uvedla, že se nic takového neděje. Redaktor J. H. dále uvedl, že detektivové vyhodnocují i nahrávky z její advokátní kanceláře, ty zajistili na CD discích v rámci jiné kauzy, a některé hovory se týkají i H. Redaktor se ptal žalobkyně, zda si byla vědoma odposlechnů v kanceláři, načež na to žalobkyně odpověděla, že o tom nic neví. Dále byla puštěna část nahrávky, ve které se žalobkyně vyjadřuje tak, že kdo ví o tom, že to H. ukradli. Ohledně první reportáže vzal soud I. stupně tedy za prokázané, že skutečně Policie České republiky měla poznatky o možné násilné trestné činnosti proti T. H. a jeho rodině. Policie České republiky v této záležitosti konala. Svědkyně J. Š. potvrdila, že panu H. bylo vyhrožováno a tyto výhrůžky byly spojeny s osobami, na které je žalobkyně navázána. Když T. H. hovoří o tom, že je mu vyhrožováno ze skupiny, která je obklopena jeho bývalou advokátkou, k tomu se žalobkyně vyjadřovala, že se takového nic neděje. Byl tedy dán prostor pro vytvoření si vlastního názoru divákem. Soud I. stupně dále uvedl, že ohledně zajištěných nahrávek byla v reportáži uvedena nepřesná informace o tom, že se jedná o nahrávky z advokátní kanceláře. V průběhu tohoto řízení však bylo zjištěno, že se jednalo o nahrávky pořízené mimo advokátní kancelář při návštěvách žalobkyně u její kamarádky N. B.. Svědkyně (Š.) potvrdila autentičnost odvysílané části hovoru, kde se žalobkyně vyjadřuje o ukradení majetku panu H. s tím, že se skutečně jedná o hlas žalobkyně. Dle soudu I. stupně tak Česká televize zprostředkovala pravdivý obraz skutečnosti, a i uvedení nepřesnosti, že nahrávka je z její advokátní kanceláře, ačkoliv se jednalo o nahrávku pořízenou někde jinde, je pro pravdivost reportáže zanedbatelné.
7. V druhé reportáži ze dne xxx žalovaná informovala, že podle detektivů lobbistovo stíhání využila jeho bývalá advokátka N. R. a manipulovala s jeho firmami. Dále bylo uvedeno, že bylo zahájeno trestní stíhání pro podezření z trestného činu podvodu vůči konkrétním osobám. T. H. se vyjádřil, že šlo o tunelování jeho firem v době jeho nepřítomnosti, a redaktor J. H. zkonstatoval, že H.

advokátka měla z jeho firmy odčerpat peníze za nikdy neprovedené služby. Soud I. stupně opět uzavřel, že tyto informace jsou pravdivé, neboť jak vyplývá mimo jiné z vyjádření Vrchního státního zastupitelství v Praze (dále jen „VSZ“), Odboru trestního řízení, ze dne 23. 11. 2022, sp. zn. 1 VZN 1717/2020–273, T. H. si vytvořil konspirativní stav, kdy žalobkyně byla tzv. „bílým koněm“ ve společnostech jím tajně ovládaných, když tento stav byl od počátku veden snahou o maximální zastření skutečnosti o tom, kým jsou společnosti ovládané, aby tímto způsobem mohla být páchána trestná činnost, se kterou by nebyl T. H. spojován, případně, aby pro případ odhalení nebylo možné předmětný majetek v rámci trestního řízení zajistit ze strany orgánů činných v trestním řízení. Žalobkyně byla trestně stíhána pro trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku, kdy žalobkyně vystavovala faktury za poskytované služby, ačkoliv k žádnému plnění ze smlouvy o spolupráci ze strany společnosti Pxxx xxx s. r. o. nikdy nedošlo, a tím způsobila společnosti Sxxx xxxx s. r. o. škodu ve výši 53 300 Kč. Dále v reportáži zazněla informace, že žalobkyně je prověřována kvůli převodu několika H. firem. Tyto informace se také zakládaly na pravdě, když Policie České republiky v Ústí nad Labem šetřila tuto trestnou činnost vedenou pod spisovými značkami KRPU-120499-526/TČ-2019-040080-SY nebo KRPU-50477-230/TČ-2020-040080-SY. V reportáži dále zazněla část nahrávky jako v první reportáži, zde soud I. stupně odkázal na své závěry u první reportáže. Dále soud I. stupně uvedl, že v reportáži byli diváci informováni, že žalobkyně vyšetřování brzdí a má značné dosahy na konkrétní vyšetřovatele. Byl dán prostor pro vyjádření žalobkyně, která toto odmítla. Soud I. stupně dále uvedl, že v průběhu řízení zjistil, že Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“) zahájila úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání přechodu zneužití pravomoci úřední osoby a zvláště závažného zločinu přijetí úplatku, kterého se mohl dopustit kpt. Ing. P. S. Policie České republiky měla mj. k dispozici nahrávky, ve kterých se žalobkyně vyjadřuje k osobě vyšetřovatele, a učinila závěr, že dle vyjádření žalobkyně kpt. Ing. P. S. koná v trestní věci v její prospěch, vyjadřuje jí osobní názor na Bc. H. a probírá s ní informace ze spisu, sděluje jí další postup ve věci. Dále jí sděluje, že chce již celou věc nejlépe odložit. Soud I. stupně tedy učinil závěr, že reportáž ze dne xxx byla postavena na pravdivých informacích.

8. V reportáži ze dne xxx byli diváci informováni o tom, že policie vyšetřuje šikanu nájemníků ve vile v xxx. Moderátor uvedl tuto reportáž mj. informací, že původním vlastníkem budovy byl xxx T. H. a že podle H. se vily nezákonně zmocnila jeho bývalá advokátka. Reportér konstatuje, že policie také prošetřuje, že dům na italskou firmu nezákonně vyvedla ex advokátka T. H.. V reportáži J. H. též uvedl, že policie advokátku vyšetřuje i kvůli převodu několika H. firem, který tvrdí, že ho připravila o majetek za zhruba 200 000 000 Kč, a znovu byla puštěna nahrávka, která zazněla v minulých reportážích. Ze spisu místního oddělení Policie České republiky a dále ze zprávy Policejního prezidia České republiky ze dne 16. 4. 2024 je zřejmé, že byla opakovaně prověřována trestná činnost ve vile xxx. Problémy nájemníků též ve své svědecké výpovědi potvrdil R. K.. Policie České republiky prošetřovala převedení domu xxx na italskou firmu pod sp. zn. KRPU-50477-230/TČ-2020-040080-SY až do dne 10. 6. 2022. Žalobkyně byla prověřována pro podezření, že využila svého postavení a ze společností vyvedla aktiva do nově založené struktury Pxxx, kterou nejdříve ovládala sama a později prostřednictvím jiných osob s ní spřízněných. Tyto převody činila v rozporu s pokyny pana H. a jí svěřený majetek měla těmito převody zmenšovat, neboť do dispozice struktury Pxxx měl být vyváděn majetek bez odpovídajícího protiplnění, v důsledku čehož měla se zjištěným úmyslem zmařit uspokojení věřitele pana H., který měl mít s ohledem na shora popsáný stav pohledávku za žalobkyní spočívající v navrácení svěřeného majetku, čímž mu měla způsobit škodu ve výši nejméně 200 000 000 Kč. Česká televize pravdivě informovala ohledně vyšetřování žalobkyně z důvodu převodu několika firem T. H.. Žalobkyni dále vadila informace o tom, že původním vlastníkem budovy byl xxx T. H.. V rozsáhlém prověřování Policií České republiky byla žalobkyně označena za „bílého koně“ ve společnostech tajně ovládaných T. H. Žalobkyně byla do statutárních orgánů těchto společností pouze dosazena a měla plnit jeho pokyny. Fakticky tak plnila úlohu „bílého koně“, když hlavním motivem pro

takový postup byla snaha o páčání trestné činnosti. Svědek R. K. vypověděl, že obchod o prodeji akcií společnosti Pxxx xxx xxx uzavíral fakticky s T. H., který i zaplatil kupní cenu akcií. G. K. a Ing. L. K. v jiných řízeních vypovídali, že skutečným vlastníkem společností a majetku byl T. H.. Na nejistou situaci ohledně vlastnictví mj. domu xxx reflektuje usnesení Městského soudu v Praze, č. j. 73 Cm 29/2020–28, o vydání předběžného opatření, kterým mělo být zamezeno dokončení přeshraniční fúze. Soud I. stupně tedy uzavřel, že informace, že původním vlastníkem budovy byl xxx T. H., nemohla do osobnostních práv žalobkyně zasáhnout.

9. Soud I. stupně dále konstatoval, že v rámci tohoto řízení vyslechl několik nahrávek rozhovorů mezi žalobkyní, T. H., žalobkyní a její kamarádkou N. B. a W. F. Vyznění těchto nahrávek, ačkoliv jsou ze strany žalobkyně zpochybňovány ohledně souvislostí a jejich autentičnosti, odpovídá vyhodnoceným nahrávkám Generální inspekce bezpečnostních sborů, která uzavřela, že nahrávky, jež měla Generální inspekce bezpečnostních sborů k dispozici, byly pořízeny osobou B. a jejím manželem F. v místě jejich bydliště. Z nahrávek bylo zjištěno, že JUDr. R. a B. jsou velmi dobré kamarádky, JUDr. R. se jí může se vším svěřit, jelikož se jedná o jedinou osobu, které plně důvěřuje, a tudíž s ní může probrat i veškeré své problémy, které jí trápí ohledně osoby Bc. T. H.. Svěřuje se jí, jak ho okradla o majetek, jaké další kroky ve věci učinila a činí. Policie České republiky prostřednictvím svědecké výpovědi Ing. J. Š. potvrdila též autentičnost nahrávky, ve které se žalobkyně vyjádřila tak, že ukradla majetek T. H..
10. Dále soud I. stupně uvedl, že toto řízení nebylo koncentrováno vzhledem k rozsáhlému dokazování v tomto řízení, když koncentrace by byla prolomena poučeními podle § 118a o. s. ř. Žalovaná byla poučena podle § 118a o. s. ř. pro doplnění tvrzení a navržení důkazů, neboť to byla strana žalovaná, která nesla důkazní břemeno.
11. Soud I. stupně závěrem konstatoval, že odvysílané reportáže vycházely z ověřených informací a různých zdrojů. Navazovaly na dřívější reportáže o T. H., a tudíž byly součástí uceleného investigativního pojetí. Byly postaveny na základních pravdivých skutečnostech, sledovaly veřejný zájem, neboť se týkaly advokáta ve vztahu ke klientovi, což má dopad na důvěryhodnost právní profese. Žalobkyni byl dán prostor k vyjádření. Odvysílané reportáže nezasáhly do jejích osobnostních práv. Žalovaná naplnila svou povinnost informovat veřejnost o věcech veřejného zájmu, přičemž reportáže nebyly zaměřeny na diskreditaci žalobkyně, ale zaměřily se na podání relevantních faktů ohledně jejího profesionálního jednání. Žalobu proto v plném rozsahu zamítl.
12. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). O vrácení zálohy dle § 141 odst. 1 o. s. ř.
13. Proti tomuto rozsudku, po upřesnění do výroků I až IV, podala žalobkyně včasné odvolání. Namítala procesní vady, nedostatečné odůvodnění rozsudku, nesprávně a neúplně zjištěný skutkový stav a nesprávně právní posouzení. Uvedla, že se domáhá ochrany osobnosti kvůli třem reportážím odvysílaným Českou televizí, které podle ní obsahovaly nepravdivé a difamující informace. Žalovaná vycházela z informací sdělených T. H., osobou pravomocně odsouzenou pro majetkovou trestnou činnost. Jmenovaný dlouhodobě podává na žalobkyni řadu trestních oznámení a civilních žalob. Snaží se žalobkyni očernit. Již z toho důvodu měla žalovaná lépe prověřovat jeho tvrzení. Odvysílané reportáže bez jakékoliv sebereflexe vycházely jen ze sdělení T. H., byl mu poskytován nepřiměřený prostor, nebylo dostatečně zdůrazněno, že se jedná o osobu odsouzenou za trestnou činnost, která je s žalobkyní ve sporu. T. H. tedy rozhodně neměl v úmyslu poskytovat žalované objektivní informace. Nahrávky, na které reportáže odkazovaly, nebyly pořízeny v advokátní kanceláři žalobkyně, což soud I. stupně bagatelizuje. Nebyly ani pořízeny policií, pouze je policie získala na vyžádání. Žalobkyně také namítala nesprávný závěr o tom, že T. H. byl vlastníkem tzv. roubenky v xxx. Dále tvrdila, že prověřování údajného vyvádění majetku

žalobkyní bylo policií a následně státním zastupitelstvím v Ústí nad Labem dne 29. 11. 2021 pravomocně odloženo, tedy měsíc před poslední reportáží. Toto usnesení zřejmě T. H. neposkytl žalované úmyslně. Žalovaná tak nebyla ve svých reportážích objektivní a tyto byly zcela tendenčně odvysílány ve prospěch T. H.. Tím byla porušena zásada objektivního a nestranného zpravodajství. Dále namítala nedodržení zásady koncentrace řízení a porušení rovnosti stran, taktéž provedení nezákonně získaných důkazů, kterými jsou nezákonně pořízené nahrávky, z nichž jedna dokonce zachycuje komunikaci mezi žalobkyní jako advokátkou a T. H. jako právním zástupcem, a opomenutí některých důkazů. Reportáže podle žalobkyně poškodily její profesní pověst a důvěru klientů, protože vyvolávaly dojem neetického jednání. Navrhla proto zrušení rozsudku a vrácení věci k novému projednání, případně jeho změnu a vyhovění žalobě.

14. Žalovaná ve vyjádření k odvolání navrhla potvrzení rozsudku jako věcně správného. Nesouhlasila s tím, že by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Soud I. stupně hodnotil důkazy a vyvodil z nich správné závěry. Žalovaná při tvorbě reportáží vycházela nejen ze sdělení T. H., ale i z ostatních zdrojů, jako jsou listiny a materiály Policie ČR, výpovědi dalších osob atd. Zveřejněné informace tedy důkladně prověřovala. Žalobkyně měla možnost s v rámci reportáže vyjádřit. Z reportáží vyplynulo, že T. H. je trestně stíhán. Autentičnost nahrávek potvrdila i slyšená svědkyně Š. s NCOZ a svědek M. Žalovaná souhlasí s hodnocením soudu I. stupně, že žalobkyně působila v společnostech ovládaných T. H. v pozici tzv. bílého koně, tuto skutečnost potvrzují i další svědci. Pokud jde o použití nahrávek, ty byly vesměs zajištěny GIBS a z jejich obsahu je zřejmé, že žalobkyně nejednala vůči T. H. poctivě. K žádným žalobkyní tvrzeným procesním chybám podle žalované v řízení nedošlo.
15. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně a došel k závěru, že odvolání není důvodné.
16. Podle čl. 10 odst. 1 až 3 LZPS (1) Každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. (2) Každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. (3) Každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.
17. Podle čl. 17 odst. 1 LZPS svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny. Podle odst. 4 téhož ustanovení svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.
18. Podle § 81 odst. 1 a 2 o. z. (1) Chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. (2) Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.
19. Podle § 82 odst. 1 o. z. člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.
20. Podle § 86 o. z. nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit. Ve stejném rozsahu jsou chráněny i soukromé písemnosti osobní povahy.

21. Podle § 88 odst. 1 a 2 o. z. (1) Svolení není třeba, pokud se podobizna nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použije k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob. (2) Svolení není třeba ani v případě, když se podobizna, písemnost osobní povahy nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použije na základě zákona k úřednímu účelu nebo v případě, že někdo veřejně vystoupí v záležitosti veřejného zájmu.

22. Odvolací soud nejprve řešil k námitce žalobkyně případné formální nedostatky napadeného rozsudku a jeho případnou nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost. Dospěl k závěru, že tyto námitky nejsou důvodné. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí vůbec meritorně přezkoumat. Nejvyšší soud např. v rozsudku ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněném ve Sbírce pod č. 100/2013, vysvětlil, že i když rozhodnutí soudu I. stupně nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly podle obsahu odvolání na újmu uplatnění práv odvolatele. Z obsahu odvolání rozhodně nevyplývá, že by žalobkyně byla kvalitou odůvodnění napadeného rozhodnutí jakkoliv omezena v odvolací argumentaci.

23. Soud I. stupně se dále nedopustil žádného procesního pochybení, které by mohlo mít za následek zrušení napadeného rozsudku. Soud I. stupně v bodě 56 napadeného rozsudku vysvětlil, proč řízení nekoncentroval. Vzhledem ke skutečnosti, že důkazní břemeno ohledně pravdivosti zveřejněných reportáží leželo na žalované, výzvy vůči žalované na doplnění tvrzení a důkazů dle § 118a o. s. ř. nelze považovat za porušení rovnosti stran.

24. Soud I. stupně zjistil skutkový stav v míře dostatečné pro své rozhodnutí. Avšak k námitce nezákonného použití nahrávky žalobkyně, jejíž úryvky jsou přehrány ve všech třech reportážích, odvolací soud uvádí, že s touto odvolací výtkou souhlasí. Odposlech byl skutečně nezákonný, neboť byl získán bez souhlasu a vědomí žalobkyně v rámci jejího soukromého rozhovoru s přáteli, nemělo by tedy být k němu v tomto civilním řízení přihlíženo (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1267/2018). V nyní řešené věci ovšem bylo možné prokázat pravdivý základ reportáží i jinými důkazy, než jen nezákonně získanými odposlechy. Jinak tomu bylo samozřejmě při vyšetřování případné přípravy zvláště závažného trestného činu, proto i NCOZ s nahrávkami pracovala. Výše uvedené však v nyní projednávané věci nemá vliv na věcnou správnost rozhodnutí, a to s ohledem na skutečnost, jak je žaloba koncipována. Žalobkyně se totiž domáhá zákazu dalšího šíření nepravdivých tvrzení, omluvy za zveřejnění nepravdivých tvrzení a finanční satisfakce za zveřejnění nepravdivých tvrzení. Ovšem i jinými důkazy, než spornými odposlechy, bylo prokázáno, že vytýkané výroky z reportáží jsou buď pravdivé, nebo se jedná o hodnocení aktérů celého sporu, jimiž jsou T. H. a žalobkyně. Tyto výroky potom vyjadřují jejich stanoviska. Žalobkyně tak logicky napadá výroky, resp. hodnotící soudy T. H.. Samotná skutečnost, že sporné odposlechy nebyly pořízeny v advokátní kanceláři žalobkyně, ale v jiných prostorech, není skutečně pro danou věc významná, navíc za situace, kdy odvolací soud k těmto odposlechům nepřihlíží.

25. Pokud se jedná o první reportáž ze dne xxx s názvem „xxx“, ta vychází z pravdivé informace, že T. H. bylo vyhrožováno, měl policejní ochranu. Informaci, že za tím vyhrožováním jsou lidé kolem žalobkyně, se kterou má majetkové spory, uvádí pak sám T. H., je to jeho hodnocení situace. Pravdivá je i skutečnost, že má se žalobkyní majetkové spory. Žalobkyni byla dána možnost vyjádření, kdy tato popírá, že by s vyhrožováním mělo cokoli společného. Výslovně uvádí, že to, co se děje, je opravdu přes čáru. Odvolací soud, jak výše uvedl, nevychází ze žalovanou odvyšované nahrávky odposlechu, tedy nečiní závěr, na rozdíl od soudu I. stupně, že žalobkyně T. H. něco ukradla. To však nic nemění na tom, že mezi T. H. a žalobkyní jsou majetkové spory řešené i přes orgány činné v trestním řízení.

26. Druhá reportáž ze dne xxx s názvem „xxx.“ opět vychází z pravdivých informací o majetkovém sporu mezi T. H. a žalobkyní, který je řešen i v trestněprávní rovině. V reportáži mluvčí pražské policie sděluje, že bylo zahájeno trestní stíhání konkrétní osoby pro trestný čin podvodu, což koresponduje také se zjištěním soudu I. stupně v bodě 7 napadeného rozsudku o zahájení trestního stíhání žalobkyně usnesením ze dne 24. 6. 2021 (v podrobnostech viz bod 7 napadeného rozsudku). Žalobkyně měla možnost se k těmto skutečnostem vyjádřit k telefonickému dotazu a přednést svůj pohled, své hodnocení celé situace. Po představení se redaktora však telefon zavěsila. Skutečnost, že současně byla policií vyšetřována i pro další trestnou činnost související s její činností pro T. H., pak vyplývá ze zjištění soudu I. stupně uvedeného např. v bodě 8 napadeného rozsudku. Jakým způsobem T. H. firmy formálně převedené na žalobkyni ovládal, je pak popsáno v dopisu VSZ ze dne 23. 11. 2022, podrobněji opět viz bod 29 napadeného rozsudku. V rámci šetření GIBS pak bylo zjištěno i ovlivňování vyšetřování v kauzách, které se vyšetřování žalobkyně týkají. Podrobněji též bod 32 napadeného rozsudku. Odvolací soud opět nevychází z žalovanou odvyšované nahrávky odposlechu, nicméně i tak je třeba dospět k závěru, že i druhá reportáž vychází z pravdivých skutečností, žalobkyně dostala možnost se k věci vyjádřit, a lze ji považovat za vyváženou.
27. Taktéž třetí reportáž ze dne xxx s názvem „xxx“ vychází z pravdivého základu o sporu o majetek mezi T. H. a žalobkyní. Ten je dokládán jednak policejním šetřením i dalšími důkazy, viz již výše uvedené. Způsob ovládání společností T. H. ostatně popisuje i dopis VSZ ze dne 23. 11. 2022 a situaci ohledně tzv. roubenky dále i výpověď svědka K. a protokol o výpovědi svědkyně G. K. z jiného řízení. O podezření z vyvádění majetku pak svědčí i nařízené předběžné opatření. Zde se odvolací soud ztotožňuje s hodnocením soudu I. stupně v bodě 54 napadeného rozsudku.
28. Věc soud I. stupně hodnotil správně i po právní stránce. Požadavek zamítnutý pod výrokem I napadeného rozsudku na zákaz další šíření vytýkaných výroků byl posouzen správně, neboť jednak jsou vytýkané výroky pravdivé či jde o hodnotící soudy vyjadřované stranami zapojenými do majetkového sporu, jednak nejsou vytýkané výroky aktuálně dále šířeny. Jsou jen dohledatelné na internetových stránkách žalované, jejichž odstranění se pak žalobkyně výslovně nedomáhala. Požadavek zamítnutý pod výrokem II napadeného rozsudku na omluvu též nemůže být důvodný, neboť opět vytýkané výroky jsou buď pravdivé či jde o hodnotící soudy, které vyjadřují názor aktéra sporu, zde T. H.. Ze shodných důvodů nelze přiznat ani finanční satisfakci zamítnutou výrokem III. Žalobkyni byl v každém případě dán prostor ve všech třech reportážích k vyjádření, který buď využila, nebo nevyužila. Reportáže tak lze hodnotit jako vyvážené.
29. Z uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadených výrocích I až IV podle § 219 o. s. ř. včetně správného výroku o náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně potvrdil. Po upřesnění zástupkyní žalobkyně zůstal výrok V odvoláním nedotčen.
29. O náhradě nákladů odvolacího řízení odvolací soud rozhodl dle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. a přiznal úspěšné žalované náhradu nákladů řízení dle vyhlášky č. 254/2015 Sb. za tři úkony po 300 Kč, a to za vyjádření k odvolání, přípravu a účast na jednání odvolacího soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do 2 měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř.

Praha 2. října 2025

JUDr. Tomáš Vejnar v. r.
předseda senátu